

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
STING

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC.
and P. R. Permissions Rights Ltd.

Translated from the English STING,

Copyright 2016 by Sandra Brown Management, Ltd.

First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02175-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN
ŽAOKA

Preveo Aljoša Molnar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

PROLOG

Tačno dvadeset dva minuta pre nego što je Miki Bolden upoznao tvorca, ubacio je šaku kokica u usta i rekao: „Žena ulazi u bar.“

Šo Kinard sedeo je pogrbljen na barskoj stolici pored Mikijeve, zurio je u svoje piće, odajući sve znake dosade, i odsutno je okrenuo čašicu tekile nekoliko puta. „Aha? I?“

„I ništa.“

„To je neki fazon?“

„Nije fazon, i ništa u vezi s tim nije smešno.“

Kao da ga je neko pecnuo gumicom, Šoova dosada odjednom je nestala. Hitro je okrenuo glavu i pogledao Mikija.

Njegove oči nisu bile veće od grožđica, onako napola zatvorene od jastuka sala, ali Šo je uspeo da isprati njihovo kretanje s jedne strane pivnice na drugu. U iskušenju da i sam pogleda, ipak je zadržao pogled na podbulom licu svog pratioca. Iako je već znao odgovor, upitao je: „Neka određena žena?“

„Određena, naša žena.“

„Ona je ovde?“

„Kao što sam i ja ovde.“ Miki je otresao so od kokica sa dlanova. „Trenutno je na jedan sat, preko tvog desnog ramena, seda na stolicu gde šank zavija, i ne okreći se jer gleda ovamo.“

Osmeh na Mikijevom licu trebalo je da odaje utisak da njih dvojica nešto časkaju, iako ih je neočekivani ulazak Džordi Benet prilično iznenadio.

„Pa to u potpunosti menja stvari“, promrmlja Šo. „Je l' sama?“

„Čini se.“ Miki namignu jednim podbulim okom. „Ali noć je još mlada.“ Opaki osmeh još ga je poružnio, ako je to uopšte bilo moguće.

Šo je pogledao svoju čašu *patron silvera*. „Misliš li da nas je provalila?“

„Jok. Kako bi mogla?“

„Šta onda, dođavola, traži ovde?“

Miki slegnu ramenima. „Možda je dama žedna.“

„Ožedni baš onog dana kad se mi pojavimo u gradu?“

„I čudnije stvari su se događale.“

„Čudne stvari čine me nervoznim.“

„Jer nisi iskusan kao ja“, rekao je Miki.

Šo je pogledao drugog čoveka sa neskrivenim prezirom, misleći kako je, u ovom slučaju, *iskustvo* sa sobom donelo glupo i opasno samozadovoljstvo. „Nisam baš početnik u ovim stvarima“, rekao je.

„Onda bi trebalo da znaš da sačuvaš hladnokrvnost ako se plan izjalovi.“

„Izjalovi? Pa ovo je mačji kašalj.“

„Možda. Ali, dok ne budemo sigurni, smatraću ovo pukom koincidencijom i neću donositi zaključke koji su verovatno pogrešni. Sranja se dešavaju. I najbolji planovi očas posla odu dođavola. Ponekad prosto moraš da se preпустиš toku i improvizuješ.“

„Stvarno? A šta ako te taj tok odnese do okeana govana?“

„Opusti se, brate“, otegnuto će Miki. „Sve je u redu. Osmatra ovaj ćumez, sasvim ležerno, ne izgleda kao da traži nekog. Te krupne plave oči prešle su preko mene, a nisu ni trepnule.“

Šo frknu, prinoseći čašu ustima. „Zato što si ružan kô pas.“

„Vidi, ima mnogo žena kojima se sviđam.“

„Ako ti tako kažeš.“ Šo je iskapio ostatak tekile. Spuštajući čašu na šank, pogledao je prema meti njihovog interesovanja, koja je u tom trenutku zahvaljivala šankeru za čašu belog vina koju je spuštao pred nju.

Ona je bila razlog što su Miki i on ovde. *Ovde*, u smislu nedođije južne centralne Luizijane. Ne *ovde*, u lokalnoj točionici, sklepanoj od porđalog valovitog lima, nestabilno podignutoj na blatnjavim obalama jednog rukavca. Ako je firma i imala ime, Šo ga nije znao. Reč BAR bila je ispisana crvenim neonskim svetlima koja su siktala i pucketala dok su treperila iznad vrata, sa spoljne strane.

Unutra, mesto je bilo zadimljeno i zaudaralo je na zreli miris ogrubele, radničke klijentele. Zajdeko muzika praštala je iz džuboksa koji je izgledao kao da je preživeo dvadesetak uragana koji su bili samo generalna proba pred Katrinu.

On i Miki u izvesnoj meri sasvim su se utopili u opšte sivilo tog mesta, ali ovde niko ne bi mogao očekivati da vidi Džordan Elejn Benet, koju su porodica i prijatelji zvali Džordi. Pa ipak, ona je bila tu. I, zaboga, pila je belo vino. Kao da to ni najmanje nije sumnjivo na mestu gde se služi flaširano pivo i vrlo precizno toči žestoko piće.

Miki je zgrabio još jednu šaku kokica iz plastične posude i strpao ih u usta. Mumlajući, upitao je: „Misliš li da to što je ovde nije obična slučajnost?“

„Đavo bi ga znao“, promrmljao je Šo. „Nešto tu nije u redu, to je sve.“ Klimnuo je šankeru koji mu je bez reči ponudio još jednu tekilu i, ispravno pretpostavivši, otvorio još jedno pivo za Mikija.

Potegnuvši iz nove flaše piva, začkiljio je preko nje, gledajući u dalji, zakrivljeni kraj šanka. Progutao je, podrignuo pivska isparenja i u isto vreme rekao: „Možda je samo krenula u lov.“

Šo sumnjičavo podignu obrvu. „Misliš na muškarca?“

„Što da ne?“

„Nije ona taj tip.“

Miki se zakikotao i munuo Šoa laktom. „Sve su one taj tip.“

„To opet govori tvoje iskustvo?“

Miki znalački klimnu. „Ne previše laka? Pravo žensko sranje, smišljeno da nas tera da se potrudimo.“

Šo je razmislio o ovoj Mikijevoj izjavi, a onda uzeo tekilu i sasuo je u grlo. Odlučno je spustio praznu čašu na šank i skliznuo sa stolice, vodeći račun, dok je ustajao, da mu ivica košulje pokriva pištolj za pojasom.

Miki se zagrcnuo pijući pivo. „Kuda ćeš...“

„Da proverim tvoju teoriju, debeli čoveče.“

„Ne možeš... Ona...“

Šo je ostavio Mikija da zamuckuje.

Dok je išao pored reda barskih stolica, odmeravali su ga gosti oba pola. Žene su ga posmatrale ili sumnjičavo, ili otvoreno izazovno. Nezainteresovan, nije im uzvraćao, čak ni osmehom. Muškarci su ga gledali strogo, hladno i drsko, na šta je uzvraćao još strože, hladnije i drskije. Svi su skretali pogled pre nego što bi on to učinio.

Šo je prosto bio takav.

Sandra Braun

Niko još nije bio prikupio dovoljno hrabrosti da zauzme barsku stolicu pored Džordi Benet. Lokalci su verovatno već znali da nije dostupna probi-svetima. Po njenom mišljenju, Šo je sigurno pripadao takvima jer, dok se približavao, nakratko je uhvatio njen pogled pre nego što je malopre pomenute nebeskoplave oči vratila na čašu pred sobom. Nije promenila izraz lica, nije bilo nikakvog govora tela, kao ni pomeranja dugačkih trepavica.

Nepristupačna, takva je bila Džordi Benet.

S takvim licem i telom, mogla je da bude izbirljiva. Bez sumnje, svakom muškarcu potekla bi voda na usta.

To je bilo donekle bez veze.

Jer Šo je bio unajmljen da je ubije.

POGLAVLJE 1

Tri dana ranije Šo se sunčao pored safirnoplavog bazena, gledao dve devojke u toplesu koje su pocupkivale u plicem kraju bazena, lagano se opijale iz visokih pastelnih čaša iz kojih su štrčali cvetovi hibiskusa i uživale u hedonističkom životu koji se mogao kupiti novim novcem u starom Meksiku.

Bio je gost u vili koja se nalazila na ivici ponora, iznad Meksičkog zaliva. Bela arhitektonska skulptura od gipsa protezala se na vrhu padine pod tropskim rastinjem koja se obrušavala prema peščanoj plaži. Raskošna palata pripadala je čoveku kog će Šo ubiti kasnije, iste noći.

Međutim, tog popodneva, dok je gledao kako devojke igraju i pijuckaju tropski koktel, to još nije znao.

Posle zabave na bazenu gostima je omogućeno da se povuku u sobe i prevuku u opuštenu šik odeću, pre ponovnog okupljanja za još jedan sat uz koktele, nakon čega je sledila raskošna večera koju je posluživalo ponizno muško osoblje u belim pamučnim rukavicama i sa crnim pištoljima, opasanim preko besprekornih uštirkanih uniformi. Za desert, nakon što im je posluženo piće, svakom gostu ponuđen je širok izbor slatkiša, kontrolisane supstance i po jedna senjorita.

Dok je odlučivao šta će uzeti, Šou je zavibrirao mobilni telefon. Udaljio se uz izvinjenje da bi se javio i sa terase ušao u jednu od otvorenih prostorija koje su bile odmah do terase. Radna soba bila je raskošno opremljena. Možda i previše. Govorila je o vlasnikovom mladalačkom samopouzdanju i lošem ukusu.

Šo se javio na poziv jednim lakonskim: „Da?“

Začuo je hrapavi glas: „Znaš li ko te zove?“

Miki Bolden.

Šo je mesecima pokušavao da stekne dovoljno poverenja kako bi mu bilo dozvoljeno da razgovara s plaćenim ubicom. On je konačno pristao na sastanak

sa Šoom i obojica su tada bili oprezni i obazrivi... Zbog okruženja, naravno, ali uglavnom jedan zbog drugog. Pažljivo, šifrovanim jezikom, Šo je Mikiju saopštio svoj rezime i obim iskustva u tom jedinstvenom polju delovanja koje im je bilo zajedničko.

Nešto, možda njegova suptilnost i skromnost, ubedilo je Mikija da je kompetentan. Na kraju tog sastanka, uz kafu, Miki je rekao da će kontaktirati s njim ako se ikada ukaže potreba za Šoovim uslugama. To se dogodilo pre šest meseci. Šo je skoro izgubio nadu da će mu se čovek ikada javiti.

„I dalje hoćeš posao?“

Šo je pogledao prema terasi gde se konzumacija deserta pretvorila u raspomamljene orgije. „Za jednog čoveka?“

„Udružićeš se sa mnom.“

„Sigurno je u pitanju nešto posebno.“

„Hoćeš ili nećeš?“

„Kako delimo?“

„Pola-pola.“

Teško da bi moglo biti poštenije od toga. „Kad sam ti potreban?“

„U četvrtak.“

Bio je utorak uveče, što je Šou ostavljalo vrlo malo vremena da okonča ovaj posao i stigne do Nju Orleansa u dogovoreno vreme.

Imao je još stotinu pitanja za Mikija Boldena, ali, pošto je prilika bila previše dobra da bi je propustio, shvatio je da će na vreme saznati detalje od svog kontakta i suzbio je radoznalost. Rekao je čoveku da može računati na njega.

Bilo je potrebno malo veštine i manevrisanja, ali završiće ovaj posao u Meksiku iste večeri i stići će do Luizijane dovoljno rano da mu ostane vremena. On i Miki našli su se juče, a onda se jutros odvezli do Tobajasa.

Čitav dan proveli su u razmatranju i razvijanju strategije o tome kako da na najbolji način ubiju Džordan Elejn Benet, vlasnicu *Ekstravagance*, veoma tražene firme iz Nju Orleansa koja se bavila organizovanjem događaja. Ona je bila sestra i jedini živi rođak Džoše Rejmonda Beneta, veoma traženog prevaranta.

On i Miki pratili su Džordi Benet po gradu, dok je ona obavljala svakodnevne obaveze. Nešto malo posle šest sati vratila se kući. Čekali su tri sata, ali nije ponovo izašla. Verujući da je njihova meta odlučila da taj petak uveče provede

u miru u svom domu, on i Miki otišli su u lokalni restoran na večeru. Dok su jeli tvrde šnicle i mastan pomfrit, Miki je izložio plan napada.

Šo se iznenadio kad mu je prethodnog dana Miki saopštio ko im je meta. Sada ga je zanimalo zbog čega žure s tim. „Zašto sutra?“

„Zašto da ne?“

„Malo je preuranjeno. Mislio sam da ćemo je još nekoliko dana pratiti, steći bolji utisak o njenim navikama, a onda izabrati najbolje mesto i vreme.“

„Panela je izabrao vreme“, reče Miki, glođući kost. „A mušterija je uvek u pravu. Ako želi da se to obavi sutra, onda radimo to sutra.“

„Ima neki rok?“

„Tako se čini.“

Posle večere odlučili su da lošu hranu speru nekim pićem, pre nego što se upuste u jednocasovnu vožnju do Nju Orleansa. Ovaj bar preporučio im je momak koji raščičava stolove u restoranu i čiji standardi očigledno nisu bili visoki.

Međutim, poslužilo je svrsi, jer je na ovakvim bezimenim mestima svako gledao svoja posla.

Kao što je to činila i Džordi Benet. Dok je Šo koračao pored šanka prema njoj, ona je bila sasvim usredsređena na svoju čašu vina, kao da čeka da ono još malo fermentira. Kad je stigao do kraja šanka, nije zastao, već je prošao pored nje i osetio dah njenog skupocenog parfema. Drzak miris. Nešto egzotično i neodoljivo, što bi nateralo svakog muškarca da sprovede detaljnu potragu za njegovim izvorom, po čitavih njenih sto sedamdeset centimetara.

Nije stao sve dok nije stigao do *vurlicer* džuboksa koji je stajao pored zida. Obasjan raznobojnim svetlima njegovih debelih cevi, naslonio se podlakticom na zaobljeni vrh. U položaju u kom je stajao, pod izvesnim uglom, dok je naizgled nezainteresovano prelistavao izbor pesama, perifernim vidom držao je Džordi na oku.

Otpila je gutljaj vina usnama koje su pobegle iz nečijeg nestašnog sna, a onda spustila čašu na šank, pored koje je spustila i šaku. Dugi, tanki prsti. Bez prstenja. Lak na nohtima bio joj je toliko proziran da se zapitao zašto je tog popodneva provela čitav sat u salonu. Imala je nenametljiv pravougaoni ručni sat, više praktičan nego lep, ali novcem kojim ga je platila sigurno se mogao kupiti dobar polovni automobil.

Satenska bretela brusthaltera videla se ispod bluze bez rukava, a najmanjim pokretom glave preko nje su se prosipali valovi duge kose boje mahagonija, koja se presijavala više od satena. Sandale sa visokom potpeticom, uske farmerke. Onako uzdignuto na barskoj stolici, dupe joj je izgledalo zaista slatko.

Nije bio jedini muškarac u baru koji ju je primetio. Jednog tipa drugovi pored bilijarskog stola podsticali su da krene u akciju, iako je bio bar deset godina mlađi od nje, a od Šoa duplo toliko. Naliven viskijem i podstaknut za dirkivanjem, lagano je prišao praznoj stolici pored nje.

„Mogu li?“

Njena crvena tašnica, ne veća od koverta, bila je na šanku, a srebrni lanac torbice vijugao je kao zmija. Privukla je torbicu bliže sebi, dajući neotesancu dozvolu da sedne.

Možda je Miki bio u pravu kad je rekao da je krenula u lov. Ali svom Romeu nije uputila ni pogled ispunjen prepoznavanjem, ni ohrabrenjem, i Šo nije bio spreman da se kladi da će je samo iznervirati.

Pogledao je Mikija da vidi je li primetio da ona sada ima društvo. Jeste. Njegovo svinjsko lice pocrvenelo je i oznojilo se. Pričao je mobilnim telefonom. Šo nije morao ni da se pita ko je sa druge strane linije. Miki je bez sumnje konsultovao onog koji ih je unajmio da bi saznao kako da nastave dalje, s obzirom na to da je iznenadno pojavljivanje gospođice Benet poremetilo njihove planove.

Šo je nastavio da prati razvoj ljubavne romanse. Kao što je i očekivao, Džordi Benet je sve nestrpljivije odgovarala na nejasno momkovo nabacivanje. Bio je mlad i pijan, spreman da pokaže koliko je neodoljiv za lepši pol, ali i nesvestan koliko visoko puca. Šo ipak nije osuđivao budalu što pokušava. Kresne je jednom, a onda se čitavog života s pravom razmeće time.

Sa strane koju nije osmatrao, na Šoovo rame spustila se teška ruka. Refleksno je posegnuo za pištoljem.

„Opusti se“, zarežao je Miki, „ja sam.“ Pokazao je prema spisku pesama. „Imaju li Merla Hagarda?“

Šo je prelistao nekoliko kartica sa pesmama. „S kim si razgovarao preko telefona?“

„Šta misliš?“

„Šta ti je rekao?“

„Istresao mi je priličan broj psovki u uvo, a onda rekao da se ovaj ćumez previše napunio i da bi trebalo da brišemo. I to odmah.“ Suptilno je klimnuo prema sceni koja se odigravala pred njima: pijanac se naginjao prema Džordi Benet pod tako oštrim uglom da je jedva održavao ravnotežu na barskoj stolici. „Šta sad rade? Šta ćemo s njim? Primećuješ li nešto što bi trebalo da nas zabrine?“

Šo je još nekoliko trenutaka gledao par, a onda odmahnuo glavom. „Samo želi njene gaćice.“

„Siguran si?“

„Siguran sam.“

„U redu. Hajdemo.“ Miki se okrenuo od džuboksa i prvi pošao prema izlazu.

Šo je krenuo za njim. Odupirao se želji da poslednji put pogleda Džordi Benet.

Čim su on i Miki prošli kroz vrata, duboko je udahnuo, pokušavajući da se reši napetosti između lopatica i da razbistri glavu od barske memle.

Ali napolju je vazduh bio vreo i vlažan, tek neznatno svežiji od onog u baru. I dalje je osećao napetost u ramenima dok je išao za Mikijem do automobila. Ostavili su ga na daljem kraju parkirišta, koji je u stvari bio samo lepezasta površina ispred objekta, prekrivena smrvljenim školjkama.

Miki je seo na suvozačko sedište. Kao podređenom partneru u ovom poslu, Šou je zapalo da vozi. Njemu je to bilo sasvim u redu. Prezirao je da bude suvozač. Ako bi nešto krenulo po zlu, voleo je da ima kontrolu nad vozilom.

Ubacio je ključ u bravu, ali Miki reče: „Čekaj. Ne idemo nikuda, još.“

Šou srce poskoči. „Zašto?“

„Obavićemo to ovde.“

Šo ga je pogledao, a onda rekao: „Šališ se?“

„Ne. Panela je rekao da nećemo imati bolju priliku.“

„Malo sutra nećemo“, prosiktao je Šo, mahnuvši prema baru. „Videli su nas tamo.“

„To je samo još jedan razlog što nam je Panela dao zeleno svetlo.“

„To nema baš mnogo smisla.“

„To savršeno ima smisla.“

„Samo ako hoćeš da te uhvate. Ako mene pitaš, ja neću.“

„Onda nemoj da te uhvate“, progunđa Miki, s naporom vadeći pištolj iz futrole koja mu je bila poklopljena stomakom. „I Panela kaže da je bolje da se to ne desi.“

„Lako je njemu da kaže. Nije njegovo dupe u procepu, zar ne?“

Miki ga pogleda postrance. „Prvi put si sa mnom i već zanovetaš.“

„Ne zanovetam, matori. Pokušavam da te urazumim. Ne vidim čemu tolika žurba.“

„Objasnio sam ti.“

„Da, ali i sutra je dovoljno brzo.“

„Više nije. Panela se predomislio. U malom gradu poput ovog, u kom svi sve poznaju? Brzo se širi glas da su dva 'stranca' u gradu.“

„U redu. Onda ćemo sačekati da se vrati u Nju Orleans.“

„To može da potraje danima. Ne odlazi redovno u grad. Mnogo radi od kuće. Svejedno, nije na nama da odlučujemo. Panela kaže da je sredimo, a posebno jer smo se zadesili pod istim krovom sa metom.“

Šo je shvatao ovakvu logiku, ali mu se ona i dalje nije sviđala. Ni najmanje.

Miki je nastavio da govori. „Kao i ti, Panela se plaši da to što se večeras pojavila ovde nije slučajnost.“

„To je ono što sam rekao, ali samo sam glasno razmišljao. To što je došla sigurno je slučajnost. Nema šanse da zna za nas.“

„Pa, svejedno, Panela je rekao da to obavimo sada, tako da...“ Da bi na to stavio tačku, Miki je upotrebio klizač svog devetomilimetarskog pištolja da ubaci metak u cev.

Šo je shvatio dve stvari: njegov glas se ne računa, i dalja rasprava je besmislena. „Sranje.“ Izvadio je pištolj iz futrole i pogledao prema vratima, iznad kojih je pucketao neonski znak. „Kako želiš da to uradimo?“

„Čekaćemo ovde dok ne izađe. Ako onaj seljački seronja izađe s njom, ti sredi njega. Ja ću se pobrinuti za nju.“

„Ako izađe sama?“

„Ja ću imati čast“, reče Miki navlačeći par gumenih rukavica. Drugi par pružio je Šou. „Ti joj uzmi tašnicu. Panela kaže da bi trebalo da izgleda kao neuspela pljačka. Nasumični zločin.“

„Bez ikakve veze s njim ili njenim bratom.“

„Bez ikakve veze sa bilo čim.“

Šo frknu. „Kao da će neko u to da poveruje.“

Miki se zakikotao. „Nije tvoj problem ko u šta veruje. Bićeš daleko i uživaićeš u svojoj polovini od dvesta hiljada.“

„Od toga može da se kupi lep brod.“

„Od toga može da se kupi dobra pička.“

„Um ti je u kurcu, Miki.“

On se ponovo zakikotao. „Gde se oseća kao kod kuće.“

Primitivši kretanje krajičkom oka, Šo ponovo pogleda u retrovizor. „Evo je, dolazi.“

„Sama?“

Šo je sačekao sa odgovorom sve dok se vrata nisu zatvorila iza Džordi Benet, a ona ostala sama. „Aha.“

Pošto na zgradi nije bilo ulične rasvete, parkiralište je bilo u skoro potpunom mraku. Bledi, mladi mesec zaklanjale su grane hrasta, prekrivene mahovinom, koje su se pružale preko tri četvrtine parkirališta. Ni sa jedne strane uskog regionalnog puta nisu se približavala nikakva svetla.

Videvši dobru priliku, Miki je otvorio vrata i izašao, krećući se mnogo živahnije nego što je Šo očekivao. Debeljko je bio uzbuđen. Miki Bolden uživao je u svom poslu.

Ali isto je važno i za Šoa. Čašice tekile nisu mu davale ni izdaleka toliko uzbuđenja koje mu je u ovom trenu davao adrenalin.

Najtiše što su mogli, pratili su Džordi Benet dok je išla pravo preko parkirališta. Parkiralište je bilo zatrpano ulubljenim kamionetima i krtijama, zarđalim zbog slanog vazduha. Njena novija limuzina bleštala je i isticala se sjajem. Svežnjem ključeva otključala je vrata s vozačke strane.

Šoa je zapanuo još jedan lahor onog zavodljivog parfema, kad se ona iznenada okrenula.

Njegovi i Mikijevi koraci po smrvljenim školjkama nisu bili toliko laki kao što su mislili. Ili ju je možda neki životinjski instinkt upozorio da je u smrtnoj opasnosti. U svakom slučaju, videvši kako joj se žurno približavaju, razdvojila je usne naglo dišući i uspaničeno se izbuljila.

Dok je Miki brzo smanjivao razdaljinu među njima, Šo je hitro i s jasnom smrtnom namerom podigao desnu ruku.

Prigušivač na pištolju utišao je pucanj, ali s obzirom na okolnu tišinu, Šou se zvuk učinio glasnijim od protivpožarnog alarma.

Miki se srušio poput džaka cementa, a iz smrskane glave, po podlozi od smrvljenih školjki, potekla je krv.

Džordi Benet prestravljeno je gledala kako se potok krvi kreće prema njenim sandalama. Onda je pogledala Šoa koji je i dalje držao pištolj u visini ramena, ispružen prema njoj. Reкао je: „Moja polovina upravo se udvostručila.“

POGLAVLJE 2

Specijalni agent FBI-ja Džo Vajli taman se spremao da sedne da jede svinjetinu s povrćem, kad mu je zazvonio mobilni telefon.

Njegova supruga Marša, koja je morala da mu podgreje jelo jer je zakasnio da jede s njom i decom, namrštila se, ali nije zvala kad je rekao: „Izvini, dušo, moram da se javim“, i pritisnuo dugme na telefonu. „Je l' nešto važno, Hik? Upravo sam seo da jedem.“

„Izvini što te prekidam“, rekao je agent Greg Hikam iskreno. „Ali da, važno je. Znam da želiš ovo odmah da čuješ.“

Uputio je Marši pogled pun izvinjenja i ušao u ostavu. „U redu, slušam te.“

„Pre nekoliko sati Miki Bolden pronađen je mrtav u Terebon Parišu, ispred neke propale pivnice, petnaestak minuta vožnje od Tobajasa.“

I tek tako, toplo jelo više nije predstavljao izvesnost u Džoovoj neposrednoj budućnosti.

Prešao je šakom preko lica, usta i brade. „Verujem da postoji samo jedan Miki Bolden.“

„Verovatno, ali ovaj je onaj kog znamo i volimo. Kog smo voleli.“

„Razjasni mi malo to 'pronađen mrtav'. Ne zvuči kao da je spokojno preminuo u snu.“

„Šuplje zrno ispaljeno mu je u potiljak. Veći deo lica mu je raznet.“

„Kako onda znaju da je to on?“

„Vozačka dozvola u njegovom novčaniku bila je lažna, ali istražitelj je uzeo otiske. Lokalne vlasti uzbudile su se kad su videle da je povezan sa slučajem protiv Bilija Panele i, s obzirom na naređenje, pozvale su najbližu kancelariju FBI-ja.“

„Baš imamo sreće.“ Džo je provirio u kuhinju i video Maršu koja je sedela naspram njegovog praznog mesta i pila ledeni čaj. Izgledala je uznemireno. „Bolden je popio metak u blizini Tobajasa, u petak uveče, samo tri dana nakon...“, rekao je.

„Utorka. Sigurno postoji neka veza.“

„Jesi li siguran, ili samo nagađaš?“, upitao je Džo.

„Skoro sam potpuno siguran. Džordi Benet bila je tamo kad je Bolden ubijen.“

„Šta kažeš!“

„Džordi Benet...“

„Zaboravi. Čuo sam te i prvi put. Jebote! Čekaj, rekao si bila?“

„Ona i Miki Bolden bili su u baru u isto vreme.“

„Zajedno?“

„Ne. Ali izašli su u razmaku od nekoliko minuta, ona posle njega. Ali tu je i još jedna činjenica: njen *leksus* je još na parkiralištu. Miki je bio svega metar od njega kada je ucmekan.“

„Ona?“

„Malo verovatno.“

„Zašto?“

„Ako ga je ubila, zašto je onda njen automobil još tamo?“

Džo nije imao pojma. „Nešto tu nedostaje. Dopuni mi deliće koji nedostaju.“

„Jedan tip u baru navaljivao je na gospođicu Benet. Lepo ga je zamolila da se izgubi, pa pošto nije, rekla mu je da ide dođavola, zgrabila tašnicu, izjurila napolje i od tog trenutka niko je više nije ni video ni čuo.“

„O, bože! Molim te, reci mi da nisam dobro čuo.“

„Izvini, ali jesi“, reče Hik. „Nigde je nema.“

„Mislio sam da je lokalni momci prate od utorka.“

„Momak. Samo jedan. Odnosno, dva šerifova zamenika koji se smenjuju. Noćni patroladžija zapisao je da je izašla iz kuće u devet i trideset dva. Očigledno ne žureći, provozala ga je po gradu. Čim je izašla iz selendre, pritisnula je gas i uspela da umakne.“

„I otišla u tu pivnicu?“

„Gde je poslednji put viđena. Niko je nije video ni kod kuće ni na poslu. Sve je propisno zaključano. Ništa nije čak ni sumnjivo. Alarmi su i dalje uključeni. U šerifovoj kancelariji plaše se da je u pitanju neka zvrčka...“

„Ne seri.“

„... I već su izdali poternicu za njom i tim tipom.“

„Onaj nasrtljivac iz bara ju je pratio?“

„Ne taj tip, već onaj drugi.“

„Koji drugi?“

„Mikijev drugar.“

„Miki je imao i druga?“

„Neshvatljivo, znam. Ali došli su zajedno, popili nekoliko pića, delovali su prijatno. Bez teških reči, bez lošeg vajba. Ništa slično. Nisu ni sa kim razgovarali i zajedno su izašli. Ali, ako je taj tip razneo lice Mikiju, pretpostavljam da nisu bili bliski prijatelji.“ Hik zastade i uzdahnu. „Tu smo gde smo, i zato sam ti prekinuo večeru. Kaži Marši da mi je žao.“

„Je li mesto zločina obezbeđeno?“

Agent frknu. „Detektiv za ubistva koji me je obavestio privremeno radi u tobajaskom ogranku šerifove kancelarije. Zvuči prilično bistro. Stigao je vrlo brzo posle onih koji su se prvi pojavili, ali već je bilo kasno. Rekao mi je da su se, čim je telo pronađeno, gosti pivnice razbežali kô bubašvabe kad su se svetla uključila. Dodao je da verovatno njih deset i više imaju poternice za vratom. Prekršioi uslovne. Begunci od lovaca na ucenjene. Sitni dileri droge. Takvo je to mesto. On i zamenici uhvatili su nekoliko sporijih. Ne previše. A i tih nekoliko nije voljno da razgovara s vlastima.“

„Ne ide im baš u prilog.“

„Tako je, ali se uz to još i bune što ih zadržavamo zbog Džošua Beneta. Čuo sam da je jedan, kad je izgovorio njegovo ime, pljunuo na pod.“

„Pretpostavljam da ni on ni Bili Panela nisu viđeni u blizini.“

„Osim preko posrednika.“

„Benetove sestre Džordi.“

„I Mikija Boldena. Znamo da je on čovek kome se Panela obrati kad ima prljave poslove.“

„Znamo, ali nikad nismo dokazali“, reče Džo.

Zamislivši neraspoločene svedoke i mesto zločina zaprljano do neupotrebljivosti, Džo je uzdahnuo i prešao šakom preko proređene kose. „Pitaj tog tamo detektiva da zadrži svedoke dok ih malo ne prodrmam. Ne zanima me uopšte što se bune. Neka napune helikopter gorivom. Naći ćemo se na helidromu.“

„Kad?“

„Odmah krećem. Pošalji naš forenzički tim.“

„Uradio sam to pre nego što sam te nazvao. Verovatno će stići tamo pre nas.“

„Dobro. Vidimo se za nekoliko minuta.“

Džo je prekinuo vezu i vratio se u kuhinju. Usana rezignirano stisnutih, Marša je pravila sendvič sa šunkom i sirom. On je navukao futrolu preko ramena i skinuo sako sa vešalice na stražnjim vratima. „U pitanju je slučaj Pamela-Benet, inače bih ostao dovoljno dugo da nešto pojedem. Pečenje zaista divno miriše. Je li to ruzmarin?“

Ona mu neljubazno tresnu zapakovani sendvič u šaku. „Mrzim što letiš po tom mraku u tom prokletom helikopteru.“

„Znam, ali...“

„Koliko je to čudo staro, kad smo već kod toga?“

„Staro je, ali pouzdano.“ Poljubio ju je u usta, ali dobio je samo polunapućeni poljubac zauzvrat. „Kaži klincima da mi je žao što ih nisam video. Javiću se.“

„Možda se neću javiti“, reče ona. „Gledaću *Top gan*.“

Zastao je kod vrata. „To je moj omiljeni film.“

„Znam. A ja ću da dupliram količinu margarina na kolicama i nanese ozbiljnu štetu jednoj flaši vina.“ Zlobno se osmehnula. „Lepo se provedi!“

Vratio se do nje, nagnuo se i prošaputao: „Znaš koji mi je omiljeni deo u tom filmu?“ Stavio je šaku na njenu dojku i stisnuo je. „Kad Maverik i ona ženska krenu u akciju.“

Odgurnula ga je. „Odlazi!“, reče ljutito, ali kroz osmeh.

Kad je Šo osetio da se dovoljno udaljio da može bezbedno stati, skrenuo je sa auto-puta na izbrazdani puteljak koji je vodio u gusto šipražje. Isključio je motor i farove. Za ono što je morao da uradi, upotrebiće baterijsku lampu na telefonu, koji je bio nov. Samo on je imao broj.

Osvetlio je lampom sedište, da proveri Džordi Benet. Koliko je video, bila je i dalje u nesvesti i nije se ni pomerila otkako ju je smestio na stražnje sedište. Ali neće zauvek biti onesveščena i morao je da se pripremi za tu neminovnost.

Izašao je, uzeo ono što mu je trebalo iz prtljažnika, a onda otvorio stražnja vrata i spustio telefon na pod jer mu je trebala svetlost.

Bila je mlitava kao krpa i vrlo lako joj je namestio ruke i noge. Promrmljala je nešto nerazumljivo i on je na tren prestao da radi to što je radio, sve dok nije bio siguran da se neće probuditi. Što duže bude u nesvesti, to bolje za njega.

A bolje i za nju.

Ali ipak se nije osvestila, pa joj je brzim pokretima izuo sandale, psujući tanušne šnale na kaišićima, a onda joj efikasno vezao stopala i šake. Odmaknuo se, zastavši da joj skloni pramen kose sa obraza. Tada je primetio mrlje od krvi na njenom licu.

„Sranje.“ Uplašiće se. Razmišljao je kratko, a onda shvatio da nekoliko dodatnih minuta neće napraviti veliku razliku.

Kad je sve završio, pažljivo je zatvorio zadnja vrata i prtljažnik, a onda se vratio na mesto vozača. Mobilni telefoni koji su pripadali njoj i Mikiju ležali su na suvozačkom sedištu, gde ih je bacio dok se udaljavao od bara.

Prvo je uzeo njen i s olakšanjem shvatio da ima signala. Otvorio je dnevnik skorašnjih poziva i brzo ga prelistao, proveravajući sve pozive koje je tog dana obavila, kao i poslednjih nekoliko dana. Sva imena nalazila su se u kontaktima. Ništa značajno nije pronašao.

Ništa osim poslednjeg poziva koji je primila.

Dogodio se nekoliko minuta posle devet uveče. Bio je to pozivni broj obližnjeg okruga. Broj bez imena. Dvapat ga je pozvala. Šo je kratko razmišljao, a onda i sam okrenuo isti broj. Zazvonio je nekoliko puta, ali niko se nije javio. Prekinuo je.

Okrenuvši se, nekoliko minuta zamišljeno ju je gledao kako spava. Potom je isključio taj telefon, izvadio iz njega bateriju i sve to strpao u pretinac.

Uzeo je Mikijev telefon, pristupio nedavnim pozivima, znajući da je nepoznati pozivani bio Panela. Sigurno je čekao da ga Miki pozove i saopšti mu da je „misija obavljena“.

„Šteta, seronjo“, prošaputa Šo. „Sad sa mnom imaš posla.“ Izvadio je bateriju i iz Mikijevog telefona i zaključao ga u pretinac zajedno sa Džordinim. Osećajući blagi pritisak vremena, pokrenuo je motor.